

תת"ע 5595/10/19 - חאלד אדכידק נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 5595-10-19 מדינת ישראל נ' אדכידק
תיק חיצוני: 10153406243

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
חאלד אדכידק	מבקש
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 11.11.2019.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט המייחס לו עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון נייד תוך כדי נהיגה שלא באמצעות דיבורית, בניגוד לתקנה 28(ב)(א)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 בתאריך 15.10.2018.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו קנס המקורי בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לדיון בבית המשפט לתעבורה בירושלים בגין העבירה הנדונה וכי לא ידע ולא יכול היה לדעת על קיום הדיון שלא הובא לידיעתו. לטענת המבקש עומדות לזכותו טענות הגנה כבדות משקל אשר יש בהן להעלות ספק סביר באשר לאחריותו בגין המיוחס לו.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש שאותה אף ציין בבקשתו להישפט. לטענתה, טענות המבקש אינן עומדות בנטל להוכיח מדוע לא קיבל את דבר הדואר שנשלח לכתובת אותו מסרה ומשכך הזימון לדיון נשלח כדיון.

המשיבה הוסיפה וטענה כי המבקש לא העלה כל טענת הגנה טובה וכל טענתו הינה בעלמא ואינה מצדיקה את ביטול גזר הדין בעניינו.

דין

עמוד 1

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

המבקש טען כי לא קיבל הודעה או זימון לדיון ולכן ידע ולא יכול היה לדעת לדיון על הדיון שנקבע בעניינו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

דהיינו אם הוכיחה המאשימה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל הנאשם מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך

15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18 ורע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל**, מיום 20.1.15).

על-פי אישור המסירה שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדיון שנקבע ליום 11.11.2019 נשלחה לכתובתו המעודכנת של המבקש במשרד הפנים שאותה אף ציין בבקשתו להישפט וחזרה בציון ההערה "לא ידוע".

בהחלטת מיום 4.2.2020 הוריתי למבקש להודיע במסגרת תצהיר האם הוא מתגורר בכתובת אותה ציין בבקשה להישפט וממתי. המבקש הצהיר כי כתובתו הרשומה בבקשתו להישפט הינה "בב חוטה 3, ירושלים" אך לא הצהיר כי התגורר ועדיין מתגורר בכתובת זו.

בנסיבות אלה המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר בנסיבות שאינן תלויות בו.

לפיכך אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

במקרה שבפניי טען המבקש כי לזכותו טענות הגנות כבדות משקל שיש בהן לעורר ספק סביר באשר לאשמתו.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזיהור של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** (14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (23.2.2004)). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל 98 הרשעות קודמות מתוכן 11 דומות ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש פסילה, פסילה על תנאי וקנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג שבט תש"פ, 18 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.

